

Sluníčko už je nízko, dny se krátí, večer bývá brzy tma a já se pomalu smiřuju s tím, že Kořátkovice jsou můj druhý domov. Ještě že to tady všude znám a všichni jsou mí kamarádi. Po vyučování utíkáme domů k obědu a pak jdeme ven. Mně chystá oběd teta Jiřinka, která vždy dohlíží na to, abych pořádně jedla a aby na talíři nic nezbylo. To je ale problém. Já totiž nemám ráda maso, takže se v tom nimrám a prosím, abych směla sníst jen brambory a omáčku. Nejde to, musím prý sníst hlavně maso. Nevím sice proč, ale vím, že večer se bude podávat hlášení babičce i mamince, jestli jsem byla hodná a jak jsem jedla. Nechci dělat problémy, tak se opravdu snažím, ale prostě to nejde. Vymyslela jsem si takovou fintu, že si nacpu co nejvíc masa do pusy a během oběda jdu několikrát na záchod, kde to nechutné maso vyklopím. Teta mi na to většinou neskočí, ale musí se věnovat i klukům, takže mi to nakonec stejně projde. A pak můžu jít zase ven. Paráda!

Dnes jsme se vydaly s holkama kolem hřiště až ke kravínu a už zdálky jsme zahlídly velký stoh slámy. Nerozmýšlely jsme se ani chvilku a zamířily hned k němu. No jasně, ostatní měli taky takový nápad, kluci už jsou tady a už mají postavenou skluzavku až z vrchu. To se ví, každý se může svézt. Zajímáme se smíchem, jak šplháme nahoru a soutěžíme, kdo to sjede víckrát. Děláme kotrmelce, padáme z výšky a točí se nám hlava, ale jsme šťastní. Jen večer musím vysvětlovat, proč mám oblečení i vlasy tak strašně zaprášené. Ke stohu pak chodíme každý den, děláme si v něm i bunkry, až jednou večer začne houkat siréna a hasiči jedou na pole přímo k našemu stohu. Stoh hoří! Kluci pak dostanou ve škole pochvalu, že pomáhali hasit, ale další den se zjistí, že ten stoh vlastně zapálili oni. Je z toho velké vyšetřování ve všech třídách, z pochval se stanou poznámky, i já musím doma vysvětlovat, kde a kdy jsem byla a co jsem tam dělala. Musím být hodná holčička, aby maminka nebyla zase nemocná. *Ale to já, babi, dávno vím, to mi nemusíš připomínat.* Připomíná mi to ta strašidelná lahvička,

kterou si maminka přivezla z nemocnice a která je plná takových divných hranatých kamínek, plavoucích v zelené vodě. Prý to jsou žlučnickové kameny a maminka si je nechala na památku, aby věděla, že je podruhé na světě. Ta lahvička mě děsí a ani nechci domýšlet, co se všechno ještě mohlo stát. Ale jednou jsem se rozhodla tady s maminkou zůstat a starat se o ni, aby nebyla smutná a neonemocněla, tak se musím snažit, abych jí dělala radost a byla hodná. Ale já se opravdu snažím! Na tom stoju jsem si fakt jen hrála, se sirkama jsem nic nedělala a i kdybych věděla, kdo to zavinil, stejně bych to neřekla. A určitě to nikdo neudělal schválně.

Ohýnky si můžeme dělat jen za dozoru dospělých. Dnes se koná soutěž v pouštění draků a potom bude na hřišti velký táborák, kde si můžeme opékat špekáčky. Každý tam jde s tatínkem, já se strejdu Zdeňkem. Strejda tam má taky svoje kamarády a ví, že na něj neprozradím, kolik vypil piv. *To se ví, že ne, strejdo, když ty zase neprozradíš, kdo z kluků mi udělal černou šmouhu na tváři.*

Někdy si s babičkou děláme ohýnek i za zahradou a pečeme v něm brambory a jabka. Jenže to trvá mnohem dýl než špekáčky, takže musíme dlouho čekat. Babička taky umí chodit po strništi bosá. Zírám na ni s otevřenou pusou. Jak to, že ji to nepíchá? Ale babička se jen směje a povzbuzuje mě, abych si taky sundala tenisky. Stoupnu si bosou nohou na strniště a vykřiknu bolestí. Vždyť to píchá jako hřebíky!

„Ale jen se neboj a pojď, Ivi, to je zdravé!“

To už znám. Všechny pálivé věci jsou zdravé, zrovna jako kopřivy, že jo. Teď už aspoň vím, jak se musela cítit Rusalka, která už nechtěla být vílou a toužila stát se obyčejnou dívkou, protože se zamilovala do prince. Za to přišla o svůj hlas a každý krok ji bolel tak, jako by pokaždé šlápla na ostrou dýku. Já mám zase pocit, že šlapu na hřebíky. No, kdyby mi to mělo vrátit Míšu i tatínka, tak klidně přejdu celé pole. Seberu v sobě všechnu svoji odvalu a kráčím po strništi dál a dál. Strašně to bolí a babička se směje, že chodím jako čáp. Zkousím tedy tahat nohy po zemi a spíš se klouzat, jako kdybych se brouzdala mokrou trávou na louce. Aha, to je finta, když se nenašlapuje z vysoka, stébka slámy se zlomí, takže to vůbec nepíchá. Jsme s babičkou jako

dvě víly, které tančí po hladině rybníka. Babička mě chválí, jaká jsem šikovná. Vracíme se přes to velké strniště nazpátek k našemu ohýnku. Vytahujeme klacíkama brambory i jabka z popela, slupka je úplně černospálená, ale když se oloupe, je to ta nejsladší dobrota na světě. Pomalu se stmívá, já pozoruju na okolních zahradách i polích blízké i vzdálené ohníčky, ve kterých se pálí stará tráva a listí, je mi chladno, ale v bříšku mě hřeje teplá brambora, na tváři babiččino pohlazení a v duši její slova:

„Ty moje koťátko, jsem tak ráda, že tě tady mám.“ Vzduch je provoněný kouřem z ohýnků a mísí se s mlhou, která k večeru náhle padla a připomíná, že bude brzy zima. Z vůně pečených jablek, brambor a mlhy se vzduchem vznáší zvláštní nádherná vůně, teplá a vlhká zároveň, a naplňuje mě zvláště posmutnělým, ale zároveň uklidňujícím pocitem, že sem patřím a že mě tady mají rádi. Moc ráda bych si tu vůni schovala do lahvičky a přivoněla si k ní vždycky, když mi bude smutno.